

Arrest

nr. 154 337 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Nederlandse partner leggen op 20 januari 2014 te Zoersel een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient op 22 januari 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Bij gebreke van het nemen van een beslissing binnen de termijn van zes maanden voorzien in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wordt het verblijfsrecht als verworven beschouwd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 21 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [H., S. M. H.], Nationaliteit: Suriname, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 22/01/2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van de heer [V. L. G.]. Gezien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15/12/1980 dienst vastgesteld te worden dat betrokkene ondertussen verblijfsrecht bekam.

Haar partner kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd op 07/05/2015 een einde gesteld aan zijn verblijf overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meneer, dient ook het verblijfsrecht van de partner [H. S. M. H.] [°...] te worden beëindigd, dit overeenkomstig artikel 42 quater §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42 quater §1,3°lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een partner van de burger van de Unie is. Als partner van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van de EU-burger in staat te zijn in elke lidstaat naar wens te integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de partner in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap bekomen op 12/05/2014 en dan zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, hoewel er hiertoe in de bestreden beslissing geen motivering wordt verleend, hetgeen nochtans op basis van de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, wordt vereist; Dat voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, 42 bis, 42ter, 42 quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten;”

Dat uit het artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bijgevolg geen verplichting kan worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat de bewoording ‘zo nodig’ inderdaad slechts wijst op een mogelijkheid en geenszins een verplichting inhoudt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dan ook dient te motiveren waarom zij er voor geopteerd heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat de motivering immers slechts een weergave betreft van de redenen waarom er een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden;

Dat uit het loutere feit dat verzoekster niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, uiteraard geenszins kan voortvloeien dat verzoekster automatisch op illegale wijze in het Rijk verblijft en bevel om het grondgebied dient te worden verleend;

Zie arrest RVV 101 636 en RVV 101 637 dd. 25 april 2013;

Dat nu de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet motiveerde waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoekster, artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht werd geschonden;

Dat de formele motiveringsplicht immers vereist dat ‘wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden’;

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd;”

2.1.2.1. Verzoekster is van mening dat de formele motiveringsplicht en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zijn geschonden, waar verweerder de beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie op automatische wijze gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten en zonder in dit verband in een afzonderlijke motivering te voorzien.

De Raad wijst erop dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat een afzonderlijke motivering zich opdringt wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het betoog van verzoekster mist evenwel feitelijke grondslag waar zij voorhoudt dat geen enkele afzonderlijke motivering wordt gegeven waarom haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft zo wel degelijk geduid waarom hij ervoor heeft geopteerd verzoekster bevel te geven

om het grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert zo dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat verzoekster in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien de beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en zij niet toegelaten of gemachtigd is om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. Verweerder heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen gegeven op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan verzoekster ook geenszins dienstig verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad, waarin een bevel om het grondgebied te verlaten voorlag dat – in tegenstelling tot in de thans voorliggende zaak – op geen enkele wijze was gemotiveerd. Arresten van de Raad hebben daarenboven ook geen precedentwerking.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door haar bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er blijkt geenszins dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het algemeen beginsel van de rechten van verdediging.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt als volgt:

“Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat het hoorrecht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, dient te worden gerespecteerd, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor;

Dat vaststaande rechtspraak van het Hof verder stelt dat dit hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de

betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, hetgeen in casu het geval is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.);

Dat verzoekster teneinde haar rechten van de verdediging en haar hoorrecht te waarborgen, hetgeen een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.), dan ook diende te worden gehoord, alvorens haar verblijfsrecht, welke een nadelige individuele maatregel betreft, in te trekken, teneinde haar de garantie te bieden om haar standpunt ten volle kenbaar te maken en verweerster in staat te stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is, opdat verzoekster met positief gevolg haar beroepsrecht kan uitoefenen;

Dat de Raad van State ook in een recent arrest dd. 19 februari 2015 met nummer 230.257 als dusdanig bevestigde:

“Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden. Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten. Alleen een dergelijke uitnodiging biedt de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden;”

Dat het dan ook vaststaat, nu verzoekster niet werd uitgenodigd teneinde te worden gehoord en derhalve teneinde haar standpunt kenbaar te maken, dat het hoorrecht en derhalve artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) werd geschonden;

Dat indien verweerster dit wel had gedaan zij immers had kunnen vaststellen dat de partner van verzoekster thans via interim tewerkgesteld is en er derhalve wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is;”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoekster zich thans dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.2.2.2. In zoverre verzoekster zich verder beroept op een miskenning van de rechten van verdediging, waaronder het hoorrecht, merkt de Raad op dat deze inhouden dat de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat een schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

Verzoekster betoogt dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen “*niet werd uitgenodigd teneinde te worden gehoord en derhalve teneinde haar standpunt kenbaar te maken*”. Zij stelt dat indien verweerder dit wel had gedaan, zij had kunnen aanbrengen dat haar partner thans via interim is tewerkgesteld, en derhalve wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster en haar partner bij schrijven van 18 november 2014 werden uitgenodigd de huidige activiteiten van de partner toe te lichten en werden gevraagd recente bewijzen voor te leggen van zijn hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hierbij werd ook toegelicht welke bewijzen telkens dienden te worden voorgelegd. Er werd op gewezen dat bij gebreke van bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit of studie in hoofdactiviteit in België van de partner zij het recht op verblijf van meer dan drie maanden konden verliezen. Er werd verder aangegeven dat ook eventuele bewijzen van een economische activiteit in hoofde van verzoekster of van bestaansmiddelen in haren hoofde mochten worden aangebracht. Er werd ten slotte gevraagd eventuele “*humanitaire elementen [...] overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden*” voor te leggen. Deze uitnodiging werd weliswaar enkel aan verzoeksters partner ter kennis gebracht, doch gelet op de verschillende stukken betreffende verzoekster die vervolgens werden voorgelegd, kan worden aangenomen dat zij zelf ook kennis kreeg van deze uitnodigingsbrief. Verzoekster en haar partner waren aldus wel degelijk in de mogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen hun standpunt naar voor te brengen betreffende het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden en het voorhanden zijn van elementen betreffende hun persoonlijke situatie die zich zouden kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad benadrukt ook dat het hoorrecht op zich niet vereist dat verzoekster en haar partner in persoon dienden te worden gehoord, het kan volstaan dat zij in de mogelijkheid waren om alle volgens hen dienstige gegevens en stukken naar voor te brengen.

Daarenboven dringen de vaststellingen zich ook op dat enerzijds verzoekster niet het minste bewijs voorlegt van de door haar thans ingeroepen huidige interim-tewerkstelling van haar partner en anderzijds zij zelf, in de uiteenzetting van haar derde middel, aangeeft dat deze interim-tewerkstelling slechts dateert van na 28 mei 2015, oftewel van na het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekster toont aldus ook geenszins aan dat zij en haar partner voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen nog enig relevant gegeven hadden kunnen aanbrengen.

Verzoekster maakt een schending van de rechten van verdediging, waaronder in het bijzonder het hoorrecht, niet aannemelijk.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het motiveringsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):
[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de partner van verzoekster om volgende redenen besluit tot intrekking van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 3):
[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook intrekt nu de partner van verzoekster niet zou aantonen nog langer aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerver voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat de partner van verzoekster op 23 juli 2012 om zijn verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer en op 11 februari 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart;

Dat de partner van verzoekster alsdan gedurende 2 jaar ononderbroken tewerkgesteld werd, doch op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos werd;

Dat de partner van verzoekster zich daarna inschreef bij VDAB, trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde tewerkstelling te kunnen hervatten, hetgeen onbetwistbaar de werkbereidheid van de partner van verzoekster aantoont;

Dat het hoewel het geen sinecure is een tewerkstelling te bekomen, de partner van verzoekster thans opnieuw is tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid, sedert 28 mei 2015, waaruit komt vast te staan, dat er in weerwil van datgene wat er door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt voorgehouden, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling openstond en de partner van verzoekster zelfs opnieuw als werknemer dient te worden beschouwd;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat bovendien eveneens het inkomen van verzoekster bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat verzoekster ononderbroken is tewerkgesteld, terwijl verzoekster en haar partner inwonen bij zijn zus en derhalve niet alleen geen kosten inzake huisvesting dienen te dragen, doch zij tevens geen beroep kunnen doen op het sociale bijstand stelsel, nu de inkomsten van de verzoekster hiertoe te hoog zijn;

Dat verzoekster en haar partner dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting kunnen vormen voor de sociale bijstand;

Dat verzoekster en haar partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen het betoog herneemt dat door haar partner werd ontwikkeld in het kader van het beroep dat door hem bij de Raad aanhangig werd gemaakt tegen de beslissingen van dezelfde datum waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit middel is in wezen gericht tegen de in hoofde van haar partner genomen beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. In dit verband kan de Raad dan ook verwijzen naar zijn arrest nr. 154 336 van 13 oktober 2015 waarbij het door de partner ingestelde beroep werd verworpen. Het derde middel kan niet worden weerhouden.

2.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS